

Arrest

nr. 204 816 van 1 juni 2018
in de zaak RvV X / IV

Inzake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat R. GREENLAND
Puntstraat 12
2250 OLEN

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Indiase nationaliteit te zijn, op 18 mei 2018 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 9 mei 2018.

Gelet op de artikelen 39/77 en 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 29 mei 2018 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 1 juni 2018.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken J. BIEBAUT.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat R. GREENLAND en van attaché I. SNEYERS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. De bestreden beslissing luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

U verklaarde de Indiase nationaliteit te bezitten, een sikh te zijn, afkomstig uit Bhode Saprai, district Jalandhar in de staat Punjab, India. U zou daar ook het grootste deel van uw leven blijven wonen, alvorens u problemen kreeg en India diende te verlaten. Reeds sinds 2007 zou uw familie in India verwickeld geraakt zijn in een strijd om grond met een buurman, K.S. (...). Nadat jullie vroegen om zijn leasing van het stuk grond van jullie te stoppen, zou hij het stuk grond geclaimd hebben. Het zou enkele keren tot een gevecht gekomen zijn. Uw vader zou in 2009 een klacht tegen hem hebben ingediend. Gezien de gerechtelijke procedure jarenlang niets had opgeleverd, besloot uw vader deze te staken in 2013. Zelf zou u in 2012 gestopt zijn met studeren. Omdat u de landbouwactiviteiten van de familie wilde verderzetten, zou u zelf ook in conflict gekomen zijn met K. (...). U zou het betwiste stuk grond

opnieuw opgeëist hebben. Twee neven van K. (...) zouden u daarom met de hulp van twee kompanen in mei 2016 zo ernstig verwond hebben dat u gedurende twee maanden in het ziekenhuis lag en nog vier maanden thuis moest revalideren. Ze zouden u in januari 2017 bovendien hebben willen aanrijden met hun wagen. U zou echter kunnen ontkomen zijn en nog één tot twee maanden zijn ondergedoken in een huis van een tante in een naburig dorp.

Begin maart 2017 zou u omwille van deze redenen India verlaten hebben. U zou met uw eigen paspoort en een legaal visum naar Griekenland gevlogen zijn. Van daaruit zou u naar België zijn doorgereisd. Omdat u gehoord had dat u in Polen makkelijk aan documenten kon geraken, zou u in april 2017 naar Polen zijn gegaan. U bleef er ongeveer negen maanden, maar slaagde er niet in documenten te verkrijgen. Daarop besloot u terug te keren naar België. U deed in België geen poging uw verblijf te regulariseren. Op 7 april 2018 werd u aangetroffen in illegaal verblijf en in opdracht van de Dienst Vreemdelingenzaken (DVZ) overgebracht naar het Centrum voor Illegalen te Merksplas (CIM). U diende op 9 april 2018 van daaruit een verzoek om internationale bescherming in.

Ter ondersteuning van dit verzoek om internationale bescherming legt u volgende kopies van documenten neer: een bundel juridische documenten (Engels en Hindi), twee Poolse arbeidscontracten, een Poolse kaart voor het openbaar vervoer en twee foto's van uw verwondingen.

B. Motivering

Na grondige analyse van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier, moet vooreerst worden vastgesteld dat u géén elementen kenbaar hebt gemaakt waaruit eventuele bijzondere procedurele noden kunnen blijken, evenals dat het Commissariaat-generaal evenmin dergelijke noden in uw hoofdte heeft kunnen identificeren.

Bijgevolg werden er u geen specifieke steunmaatregelen verleend, aangezien er in het kader van onderhavige procedure redelijkerwijze kan worden aangenomen dat uw rechten gerespecteerd worden en dat u in de gegeven omstandigheden kunt voldoen aan uw verplichtingen.

Gelet op wat voorafgaat, is het Commissariaat-generaal van oordeel dat uw verzoek om internationale bescherming onderzocht en behandeld kan worden onder toepassing van artikel 57/6/1, § 1 voor versnelde procedures of 57/6/4, eerste lid voor procedures aan de grens van de Vreemdelingenwet.

Bij KB van 17 december 2017 werd India vastgesteld als veilig land van herkomst.

Het feit dat u afkomstig bent uit een veilig land van herkomst, rechtvaardigde dat er een versnelde procedure werd toegepast bij de behandeling van uw verzoek.

Er dient te worden vastgesteld dat u doorheen uw verklaringen niet aannemelijk heeft gemaakt dat u een persoonlijke vrees voor vervolging zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie heeft of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming loopt.

Ten eerste merkt het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (CGVS) op dat uw algemene geloofwaardigheid ernstig wordt ondermijnd door de vaststelling dat u bepaalde essentiële informatie hebt trachten achter te houden.

Op een verzoeker om internationale bescherming rust nochtans de verplichting om van bij aanvang van de procedure zijn volle medewerking te verlenen bij het verschaffen van informatie over zijn verzoek, waarbij het aan hem is om de nodige feiten en relevante elementen aan te brengen bij de Commissaris-generaal, zodat deze kan beslissen over het verzoek om internationale bescherming. De medewerkingsplicht vereist dus van u dat u correcte verklaringen aflegt en waar mogelijk documenten voorlegt met betrekking tot uw identiteit, herkomst, plaatsen van eerder verblijf, asielrelaas en reisroute. Uit het geheel van de door u afgelegde verklaringen blijkt evenwel duidelijk dat u niet heeft voldaan aan deze plicht tot medewerking.

Zo stelt het Commissariaat-generaal vast dat u aanvankelijk uw ware identiteit niet kenbaar heeft willen maken en op die manier de Belgische asielinstanties intentioneel heeft willen misleiden. U gaf immers, zowel bij de Dienst Vreemdelingenzaken (DVZ) als bij aanvang van het persoonlijk onderhoud met het CGVS, aan dat uw officiële naam Sunny S. (...) was, geboren op 26 mei 1991. U zou verder geen andere naam hebben gehad (zie DVZ Verklaring, pt.1-3; zie Notities van het persoonlijk onderhoud (hierna 'CGVS'), p.6). Pas nadat u geconfronteerd werd met een visumaanvraag die u zou hebben ingediend op de Griekse ambassade in Delhi, gaf u toe dat uw echte naam eigenlijk Avtar S. (...) is, geboren op 26 april 1992. De vergoelijking die u hiervoor gaf, dat u bang was om teruggestuurd te worden naar India (zie CGVS, pp.18-19), is echter niet afdoende. U diende naar eigen zeggen immers onderhavig verzoek net in om bescherming te verkrijgen tegen uw beweerde vijanden in India. Bovendien werd u van bij aanvang van uw procedure gewezen op het belang de waarheid te vertellen.

Verder dient ook vastgesteld dat u de Belgische asielinstanties eveneens trachtte te misleiden over uw reisweg. U verklaarde immers, zowel bij de DVZ als in eerste instantie tijdens het persoonlijk onderhoud met het CGVS, dat u met een Turks visum naar Turkije was gevlogen. In Turkije zou u uw paspoort

hebben moeten afgeven en illegaal verder gereisd zijn naar België (zie DVZ Verklaring, pt.24-25, zie CGVS, pp.7-9). Na bovenvermelde confrontatie diende u toe te geven dat u wel degelijk met uw legaal verkregen visum naar Griekenland was afgereisd. U voegde er nog aan toe -en dat voor het eerst- dat u na aankomst in België eerst nog negen maanden naar Polen zou zijn gereisd, in de hoop er aan (verblijfs)documenten te geraken (zie CGVS, pp.18-19).

Deze vaststellingen ondermijnen op fundamentele wijze uw algemene geloofwaardigheid. U werd door het CGVS nog de kans geboden uw echte identiteit en reisweg te staven, maar liet na ook maar enig overtuigend stuk neer te leggen. Nochtans zou uw paspoort zich volgens uw (gewijzigde) verklaringen eigenlijk bij een vriend in Polen bevinden. Het CGVS heeft dit echter vooralsnog niet ontvangen. U slaagde er opmerkelijk genoeg wel in om enkele documenten betreffende uw verblijf in Polen neer te leggen. Ook deze kunnen echter uw identiteit niet ontegensprekelijk aantonen. Het betreft immers slechts twee arbeidscontracten en een kaart voor het openbaar vervoer. Deze zijn echter opgesteld op basis van uw verklaringen, dewelke zoals blijkt ongeloofwaardig zijn. Verder laat u nog steeds na enig Indisch identiteitsstuk neer te leggen.

Ten tweede diende u pas uiterst laattijdig een verzoek om internationale bescherming in. U verklaarde immers al in april 2017 in België aangekomen te zijn. U zou daarop naar Polen gegaan zijn, omdat u vernomen zou hebben dat u daar makkelijk aan documenten kon geraken. Negen maanden later en een desillusie rijker zou u dan vanuit Polen teruggekeerd zijn naar België. U diende in België echter geen verzoek om internationale bescherming in, niet bij uw eerste passage, noch spontaan na uw terugkeer. In Polen diende u evenmin een dergelijk verzoek om internationale bescherming in. De vaststelling dat u pas een verzoek om internationale bescherming indiende nadat u was opgepakt en naar het gesloten centrum was overgebracht, ondermijnt uw geloofwaardigheid dan ook absoluut. Dergelijke houding kan immers moeilijk in overeenstemming worden gebracht met het hebben van een vrees in de zin van de Vluchtelingenconventie of van een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming. Van iemand die beweert zo'n vrees te hebben en stelt daarom zijn land te zijn ontvlucht, kan redelijkerwijs verwacht worden dat hij zo snel mogelijk en althans binnen een redelijke termijn deze beschermingsmodaliteiten aangrijpt. Dat u hier meer dan een jaar mee wachtte alvorens in april 2018, nadat u werd opgesloten in het gesloten centrum te Merksplas, een verzoek om internationale bescherming in te dienen, wijst er op dat u weinig belang hechtte aan het verkrijgen van deze internationale bescherming. Het heeft er dan ook alle schijn van weg dat u alle mogelijke middelen aanwendt om hier te kunnen blijven, meer dan dat u een oprechte vraag indiende tot het verkrijgen van internationale bescherming.

Bovenstaande vaststellingen ondermijnen reeds ten zeerste de oprechtheid van uw verklaringen en van uw nood aan internationale bescherming. Dat er verder weinig geloof kan worden gehecht aan uw beweringen blijkt uit volgende vaststellingen.

Zo had u op de vragenlijst van het CGVS, dewelke u bij de DVZ invulde met een tolk die het Punjabi machtig is, aangegeven dat het grondconflict dat uw familie had met de familie van K.S. (...) al gaande is sinds 2009 (zie CGVS Vragenlijst, pt.3.5). Tijdens uw persoonlijk onderhoud met het CGVS gaf u dan weer aan dat K.S. (...) jullie grond al in 2007 zou hebben ingenomen (zie CGVS, p.12). Hierop gewezen, trachtte u zich nog te redden door te stellen dat het probleem begon in 2007 en uw vader klacht indiende in 2009 (zie CGVS, p.13). Deze 'uitleg' overtuigt echter allerminst. Temeer u op de vragenlijst expliciet had aangegeven dat het dispuut in 2009 begon, waarna u verduidelijkte dat ze een stuk grond hadden afgenomen (zie CGVS Vragenlijst, pt.3.5). U verklaarde zich na afloop van het invullen van deze vragenlijst overigens akkoord met de weergave ervan, en meldde aan het CGVS ook geen problemen in dit verband (zie CGVS, p.2).

Verder had u op deze vragenlijst ook aangegeven dat u in India twee keer gearresteerd zou zijn omwille van dit conflict (zie CGVS Vragenlijst, pt.3.1). Tijdens uw persoonlijk onderhoud op het CGVS verklaarde u dan weer dat u nooit werd gearresteerd. Gewezen op uw eerdere verklaringen, herhaalde u slechts dat u enkel twee keer naar het politiekantoor zou zijn gegaan voor de klacht, maar bevestigde nooit te zijn gearresteerd (zie CGVS, p.17).

Voorts had u bij de DVZ nog laten optekenen dat u tot aan uw vertrek uit India in maart 2017 in uw dorp zou hebben gewoond (zie DVZ Verklaring, pt.10). Tijdens het persoonlijk onderhoud op het CGVS verklaarde u dan weer dat u zich nog één of twee maanden schuil zou hebben gehouden in een huis van een tante, in een dorp op ongeveer 35 kilometer van uw dorp (zie CGVS, p.5). Het is op zijn minst erg bevreemdend dat u eerder een dergelijke memorabele periode uit uw vluchtrelaas onvermeld liet.

Dat u over dergelijke essentiële aspecten van uw beweerde problemen dermate uiteenlopende verklaringen aflegde, doet de geloofwaardigheid ervan teniet.

U legde ook geen enkel ander overtuigend bewijs neer van de door u aangehaalde problemen. U legde wel twee foto's neer, naar eigen zeggen van uw verwondingen na een aanval van uw vijanden. Deze foto's kunnen bovenstaande vaststellingen echter niet weerleggen. Ze geven immers geen enkel uitsluitsel over het tijdstip, de plaats en de omstandigheden waarin ze werden genomen. Verder is het

opmerkelijk dat u, die verklaarde ook maandenlang in het ziekenhuis te hebben verbleven, ook hiervan geen enkel begin van bewijs kon neerleggen.

Wat betreft het juridische geschil tussen uw familie en uw tegenstanders kunnen volgende vaststellingen gemaakt worden.

Primo verklaarde u dat uw vader zelf de klacht die hij tegen K.S. (...) zou hebben ingediend, heeft ingetrokken. Dit naar eigen zeggen omdat de procedure lang aansloopte, veel geld kostte en niets had opgeleverd (zie CGVS, pp.10-11). Dit betreft echter een loutere bewering van uw kant. U legde wel een kopie van juridisch document neer, dat dit volgens uw verklaringen zou moeten staven. Het CGVS dient echter vast te stellen dat het dit allerm minst doet. Het document dat u neerlegde betreft immers een vonnis van een rechtbank in een zaak die K.S. (...) tegen onder andere uw vader zou hebben aangespannen. De vaststelling dat u niet eens weet welk document u neerlegt, wijst op een ernstige desinteresse, die de geloofwaardigheid van de door u aangehaalde problemen verder ondermijnt. Verder blijkt uit het document dat uw vader, net als de andere beschuldigen, in deze zaak zou zijn vrijgesproken. Wat er ook van zij, u legde geen enkel begin van bewijs neer van de zaak die uw vader tegen K.S. (...) zou hebben ingediend, dewelke volgens uw verklaringen nochtans jarenlang had aangesleept.

Secundo verklaarde u dat u zelf naar de politie gegaan zou zijn naar aanleiding van de twee incidenten met de neven en kompanen van K.S. (...). De politie zou echter niets hebben gedaan. U was echter niet éénduidig in uw verklaringen. Zo gaf u in eerste instantie aan dat er wel degelijk een politierapport was over het eerste incident (2016). Hiernaar gevraagd, gaf u plots aan dat de politie geen FIR (First Information Report) had willen opstellen (zie CGVS, p.14). Wat betreft het tweede incident (2017), gaf u eveneens aan dat u een officiële klacht indiende. U zou echter geen bewijs hebben gehad en de tegenpartij zou de feiten ontkend hebben, waarop er verder niets mee gebeurde. Opnieuw gevraagd naar enig bewijs, bleek u opmerkelijk genoeg niet te weten of u er eigenlijk iets van bewijs van had. U gaf daarop nog aan dat u niet wist dat u al die zaken bij moest houden, anders had u wel een dossier gemaakt voor uw vertrek (zie CGVS, p.15). Dat u effectief dergelijke klachten heeft ingediend, kan dan ook al ernstig betwijfeld worden. Mocht dat weliswaar het geval zijn, legt u er in elk geval geen enkel bewijs van neer. Dat er met een eventuele klacht niets gedaan werd, kan overigens aan tal van redenen te wijten zijn, e.g. gebrek aan bewijzen, gebrek aan getuigen, onderzoek is nog lopende, ... en volstaat dan ook niet om te besluiten dat uw eigen autoriteiten onwillig en/of onkundig zijn u te beschermen.

In dit verband kan ook opgemerkt worden dat India door de Belgische autoriteiten beschouwd wordt als een veilig land van herkomst. Een land van herkomst wordt als veilig beschouwd wanneer op basis van de rechtstoestand, de toepassing van de rechtsvoorschriften in een democratisch stelsel en de algemene politieke omstandigheden kan worden aangetoond dat er algemeen gezien en op duurzame wijze geen sprake is van vervolging in de zin van het internationaal Verdrag betreffende de status van vluchtelingen, ondertekend te Genève op 28 juli 1951, zoals bepaald in artikel 48/3 of dat er geen zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat de verzoeker om internationale bescherming een reëel risico loopt op het lijden van ernstige schade, zoals bepaald in artikel 48/4. Bij KB van 17 december 2017 werd India vastgesteld als veilig land van herkomst.

Volledigheidshalve merkt het CGVS hierbij op dat u na afloop van uw persoonlijk onderhoud nog enkele kopies van juridische documenten neerlegde. Deze documenten zijn echter niet vergezeld van een voor eensluidend verklaarde vertaling, noch van enige verdere verduidelijking van uw kant. Mocht het hier gaan om documenten in verband met uw persoonlijke problemen, wijst het CGVS er op dat aan voorgelegde documenten slechts bewijswaarde kan worden toegekend wanneer ze worden voorgelegd ter ondersteuning van geloofwaardige, coherente en plausibele verklaringen, wat in casu absoluut niet het geval is. Daarnaast betreft het hier slechts kopijen, dewelke op zich weinig bewijswaarde hebben gezien ze makkelijk aan te passen zijn. Verder verwijst het CGVS naar informatie, toegevoegd aan uw administratieve dossier, waaruit blijkt dat in India gemakkelijk valse en/of vervalste documenten kunnen worden verkregen.

Ofschoon het CGVS op basis van uw verklaringen oordeelt dat u geen vrees kunt aantonen bij terugkeer naar India, kan in het algemeen gesteld worden dat er bovendien geen redenen zijn waarom u zich niet in een andere regio van India kan vestigen.

U bent er niet in geslaagd het bestaan van een gegronde vrees voor vervolging, zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie, dan wel van een reëel risico op het lijden van ernstige schade, zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming, aan te tonen. De vluchtelingenstatus noch de subsidiaire beschermingsstatus kan u worden toegekend.

Uit hetgeen voorafgaat wordt u de internationale bescherming geweigerd. U heeft met name geen substantiële redenen opgegeven om uw land van herkomst in uw specifieke omstandigheden niet te beschouwen als een veilig land van herkomst ten aanzien van de vraag of u voor erkenning als persoon die internationale bescherming geniet in aanmerking komt. Het feit dat u afkomstig bent uit een veilig

land van herkomst staat vast. Rekening houdende met de procedurele waarborgen die gepaard gaan met de aanwijzing van een land als veilig land van herkomst en de evaluatie die voorafgaat aan deze aanwijzing, beschouw ik uw verzoek om internationale bescherming als kennelijk ongegrond, in toepassing van artikel 57/6/1, § 2 van de Vreemdelingenwet.

C. Conclusie

Bovendien beschouw ik uw verzoek om internationale bescherming als kennelijk ongegrond in toepassing van artikel 57/6/1, § 2 van de Vreemdelingenwet.”.

2. Het verzoekschrift

2.1. Verzoeker beroept zich, in wat zich aandient als een enig middel, op de schending van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, artikel 62 van de voormelde wet van 15 december 1980 (Vreemdelingenwet) en de algemene beginselen van behoorlijk bestuur, “*onder andere het materiële motiveringsplicht en het zorgvuldigheidsplicht en redelijkheidsplicht en het manifeste appreciatiefout*”. Eveneens voert hij de schending aan van artikel 1, A, (2) van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951.

Verzoeker herhaalt de aangevoerde feiten en stelt dat hij geen daadwerkelijke bescherming zal kunnen genieten.

Verzoeker geeft toe initieel niet de waarheid te hebben verteld. Hij betreurt dit en verklaart dit doordat hij bang was, de asielpcedure niet kende en schrik had voor latere represailles. Verzoeker stelt daarbuiten een coherent en overtuigend relaas te hebben verteld en zijn verwondingen naar aanleiding van de eerste aanval te hebben gestaafd. Deze verwondingen werden door verweerder niet in overweging genomen.

Verzoeker besloot in de loop van zijn persoonlijk onderhoud om de waarheid te vertellen. Gezien hij de asielpcedure niet kende, wist hij niet dat hij de autoriteiten kon vertrouwen. Achteraf betreurt hij zijn argwanende houding. Verzoeker verwijt verweerder dat hem slechts een dag werd geboden om een identiteitsdocument voor te leggen, wat praktisch moeilijk is vanuit een gesloten centrum. Hij acht zich gediscrimineerd omdat een niet-opgesloten verzoeker meer tijd zou krijgen. Verzoeker nam contact op met zijn vader, die stuk 2, zijn Indische identiteitskaart, heeft doorgemaild. Dit stuk bevestigt zijn naam en zijn geboortedatum.

Verzoeker wachtte inderdaad lang vooraleer hij een verzoek om internationale bescherming indiende. Hij houdt vol dat hij niet op de hoogte was van de procedure. Slechts na het juridische advies naar aanleiding van zijn opname in het gesloten centrum, kwam hij van het bestaan van deze procedure op de hoogte.

De tegenstrijdigheden waarnaar verweerder verwijst, kunnen volgens verzoeker voorts worden uitgelegd door een interpretatie van zijn antwoorden. Verweerder ging selectief tewerk om de incoherentie inzake de aanvang van de problemen te vinden. Verder vergiste verweerder zich inzake de arrestaties en was er verwarring met de vraag die werd gesteld bij het invullen van de vragenlijst; een vraag die open verwoord was en beide mogelijkheden inhield. Voorts hield verzoeker tot aan zijn vertrek formeel zijn verblijfplaats in zijn dorp. Het onderduiken bij zijn tante beschouwde hij niet als woonplaats.

Verzoeker benadrukt dat hij foto's van zijn verwondingen bijbracht. Verzoeker kon via zijn vader nog een attest bekomen van zijn opname in het ziekenhuis. Hij voegt dit bij het verzoekschrift. Dit attest bewijst het relaas inzake de datum, plaats en periode van de aanval en opname.

Verzoeker betoogt eveneens dat zijn relaas in Punjab een gekende problematiek is. Hij wijst op algemene informatie inzake krakers en de onwettige bezetting van huizen. Verzoeker vestigt eveneens de nadruk op het neergelegde stuk inzake de klacht van K.S. tegen (onder andere) zijn vader. Het geschil tussen verzoeker en K.S. staat vast. Dat verzoeker niet wist wat er precies in dit vonnis stond getuigt niet op nonchalance of een gebrek aan interesse. Wel toont dit aan dat verzoeker zijn relaas niet had voorbereid.

Verzoeker is van oordeel dat de vluchtelingenstatus weldegelijk aan hem moet worden toegekend. In ondergeschikte orde moet de zaak worden teruggestuurd naar het CGVS zodat de nieuwe stukken kunnen worden geanalyseerd.

2.2. Verzoeker voegt ter staving van zijn betoog de volgende stukken bij het verzoekschrift: een kopie van een Indiase kieskaart (en dus niet van een Indiase identiteitskaart zoals verzoeker voorhoudt) (bijlage 2), een kopie van een ziekenhuisattest (bijlage 3), kopieën van een aantal foto's die zich reeds in de map 'documenten' in het administratief dossier bevinden (bijlage 4), een kopie van het vonnis dat zich reeds in de map 'documenten' in het administratief dossier bevindt (bijlage 5) en algemene informatie (bijlage 7).

3. Beoordeling van de zaak

3.1. De uiteenzetting van een rechtsmiddel vereist dat zowel de geschonden rechtsregel of het geschonden rechtsbeginsel wordt aangeduid als de wijze waarop die rechtsregel of dat rechtsbeginsel door de bestreden rechtshandeling werd geschonden. Verzoeker duidt niet welk(e) van de algemene beginselen van behoorlijk bestuur hij benevens de motiveringsplicht, de zorgvuldigheidsplicht en het redelijkheidsbeginsel geschonden acht. Derhalve wordt deze schending niet dienstig aangevoerd.

3.2. De formele motiveringsplicht, voorgeschreven in artikel 62 van de Vreemdelingenwet en de artikelen 2 en 3 van de voormelde wet van 29 juli 1991, heeft tot doel de betrokkene een zodanig inzicht in de motieven van de beslissing te verschaffen, dat hij in staat is te weten of het zin heeft zich tegen die beslissing te verweren met de middelen die het recht hem verschaft. De motieven ten grondslag van de bestreden beslissing kunnen op eenvoudige wijze in deze beslissing worden gelezen en uit het verzoekschrift blijkt dat verzoeker deze motieven kent en aan een inhoudelijke kritiek onderwerpt. Bijgevolg is het doel van de formele motiveringsplicht *in casu* bereikt en voert hij in wezen de schending aan van de materiële motiveringsplicht.

De materiële motiveringsplicht, de vereiste van deugdelijke motieven, houdt in dat de bestreden beslissing op motieven moet steunen waarvan het feitelijk bestaan naar behoren is bewezen en die in rechte ter verantwoording van de beslissing in aanmerking kunnen genomen worden.

3.3. Verzoeker laat de bestreden beslissing vooreerst volledig ongemoeid en vecht deze niet aan waar gesteld wordt:

“Na grondige analyse van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier, moet vooreerst worden vastgesteld dat u géén elementen kenbaar hebt gemaakt waaruit eventuele bijzondere procedurele noden kunnen blijken, evenals dat het Commissariaat-generaal evenmin dergelijke noden in uw hoofde heeft kunnen identificeren.

Bijgevolg werden er u geen specifieke steunmaatregelen verleend, aangezien er in het kader van onderhavige procedure redelijkerwijze kan worden aangenomen dat uw rechten gerespecteerd worden en dat u in de gegeven omstandigheden kunt voldoen aan uw verplichtingen.

Gelet op wat voorafgaat, is het Commissariaat-generaal van oordeel dat uw verzoek om internationale bescherming onderzocht en behandeld kan worden onder toepassing van artikel 57/6/1, § 1 voor versnelde procedures of 57/6/4, eerste lid voor procedures aan de grens van de Vreemdelingenwet.

Bij KB van 17 december 2017 werd India vastgesteld als veilig land van herkomst.

Het feit dat u afkomstig bent uit een veilig land van herkomst, rechtvaardigde dat er een versnelde procedure werd toegepast bij de behandeling van uw verzoek.”

Derhalve wordt dit gedeelte van de bestreden beslissing geacht niet betwist te zijn en blijft dit onverminderd gelden.

Verder wordt in de bestreden beslissing terecht gemotiveerd:

“Ten eerste merkt het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (CGVS) op dat uw algemene geloofwaardigheid ernstig wordt ondermijnd door de vaststelling dat u bepaalde essentiële informatie hebt trachten achter te houden.

Op een verzoeker om internationale bescherming rust nochtans de verplichting om van bij aanvang van de procedure zijn volle medewerking te verlenen bij het verschaffen van informatie over zijn verzoek, waarbij het aan hem is om de nodige feiten en relevante elementen aan te brengen bij de Commissaris-generaal, zodat deze kan beslissen over het verzoek om internationale bescherming. De medewerkingsplicht vereist dus van u dat u correcte verklaringen aflegt en waar mogelijk documenten voorlegt met betrekking tot uw identiteit, herkomst, plaatsen van eerder verblijf, asielrelaas en reisroute. Uit het geheel van de door u afgelegde verklaringen blijkt evenwel duidelijk dat u niet heeft voldaan aan deze plicht tot medewerking.

Zo stelt het Commissariaat-generaal vast dat u aanvankelijk uw ware identiteit niet kenbaar heeft willen maken en op die manier de Belgische asielinstanties intentioneel heeft willen misleiden. U gaf immers,

zowel bij de Dienst Vreemdelingenzaken (DVZ) als bij aanvang van het persoonlijk onderhoud met het CGVS, aan dat uw officiële naam Sunny S. (...) was, geboren op 26 mei 1991. U zou verder geen andere naam hebben gehad (zie DVZ Verklaring, pt.1-3; zie Notities van het persoonlijk onderhoud (hierna 'CGVS'), p.6). Pas nadat u geconfronteerd werd met een visumaanvraag die u zou hebben ingediend op de Griekse ambassade in Delhi, gaf u toe dat uw echte naam eigenlijk Avtar S. (...) is, geboren op 26 april 1992. De vergoelijking die u hiervoor gaf, dat u bang was om teruggestuurd te worden naar India (zie CGVS, pp.18-19), is echter niet afdoende. U diende naar eigen zeggen immers onderhavig verzoek net in om bescherming te verkrijgen tegen uw beweerde vijanden in India. Bovendien werd u van bij aanvang van uw procedure gewezen op het belang de waarheid te vertellen.

Verder dient ook vastgesteld dat u de Belgische asielinstanties eveneens trachtte te misleiden over uw reisweg. U verklaarde immers, zowel bij de DVZ als in eerste instantie tijdens het persoonlijk onderhoud met het CGVS, dat u met een Turks visum naar Turkije was gevlogen. In Turkije zou u uw paspoort hebben moeten afgeven en illegaal verder gereisd zijn naar België (zie DVZ Verklaring, pt.24-25, zie CGVS, pp.7-9). Na bovenvermelde confrontatie diende u toe te geven dat u wel degelijk met uw legaal verkregen visum naar Griekenland was afgereisd. U voegde er nog aan toe -en dat voor het eerst- dat u na aankomst in België eerst nog negen maanden naar Polen zou zijn gereisd, in de hoop er aan (verblijfs)documenten te geraken (zie CGVS, pp.18-19).

Deze vaststellingen ondermijnen op fundamentele wijze uw algemene geloofwaardigheid. U werd door het CGVS nog de kans geboden uw echte identiteit en reisweg te staven, maar liet na ook maar enig overtuigend stuk neer te leggen. Nochtans zou uw paspoort zich volgens uw (gewijzigde) verklaringen eigenlijk bij een vriend in Polen bevinden. Het CGVS heeft dit echter vooralsnog niet ontvangen. U slaagde er opmerkelijk genoeg wel in om enkele documenten betreffende uw verblijf in Polen neer te leggen. Ook deze kunnen echter uw identiteit niet ontegensprekelijk aantonen. Het betreft immers slechts twee arbeidscontracten en een kaart voor het openbaar vervoer. Deze zijn echter opgesteld op basis van uw verklaringen, dewelke zoals blijkt ongeloofwaardig zijn. Verder laat u nog steeds na enig Indisch identiteitsstuk neer te leggen."

Verzoeker slaagt er niet in afbreuk te doen aan deze motieven. Waar hij tracht te laten uitschijnen dat zijn initiële, herhaalde, kennelijk leugenachtige verklaringen te wijten zouden zijn aan wantrouwen jegens de autoriteiten, dient te worden opgemerkt dat het aangevoerde wantrouwen jegens de overheid de gedane vaststellingen niet kan verklaren. Aan het feit dat iemand zich wendt tot de autoriteiten van een bepaald land teneinde er diens status van vluchteling te doen erkennen is immers inherent het vertrouwen verbonden in de autoriteiten waaraan men de bescherming vraagt. Op een verzoeker om internationale bescherming rust bovendien de verplichting om van bij de aanvang van de procedure zijn volle medewerking te verlenen bij het verschaffen van informatie over zijn verzoek om internationale bescherming, waarbij het aan hem is om de nodige feiten en relevante elementen aan te brengen voor de asielinstanties, zodat deze kunnen beslissen over het verzoek om internationale bescherming. Verzoeker werd daarenboven van bij de aanvang van zijn procedure duidelijk gewezen op de voormelde, op hem rustende medewerkingsplicht en op de gevolgen van het afleggen van valse of onjuiste verklaringen (administratief dossier, vragenlijst, nr.1).

Dient overigens te worden benadrukt dat verzoeker niet kan worden gevolgd waar hij in het kader van het voorgaande tracht te laten uitschijnen als zou hij tijdens het persoonlijk onderhoud bij het CGVS zelf hebben 'beslist' om de waarheid te vertellen. Uit de verklaringen waarnaar met reden wordt verwezen in de voormelde motivering, blijkt immers dat verzoeker bij het CGVS initieel persisteerde in het afleggen van leugenachtige verklaringen omtrent zijn identiteit, geboortedatum en reisweg. Slechts na confrontatie met de informatie inzake zijn visumaanvraag waarover het CGVS beschikte, gaf verzoeker zijn leugens toe.

Voorts valt het op dat verzoeker het in de voormelde motivering vermelde paspoort tot op heden niet aanreikt. Waar hij een ander stuk neerlegt om zijn identiteit te staven, dient te worden vastgesteld dat de bewijswaarde van dit stuk vooreerst wordt ondergraven doordat verzoeker niet eens blijkt te weten wat voor stuk het betreft. Hij houdt immers ten onrechte voor dat het een Indiase identiteitskaart zou betreffen. In wezen betreft het blijkens de inhoud een Indiase kieskaart. Verder blijkt dat verzoeker dit stuk slechts neerlegt in de vorm van een makkelijk manipuleerbare fotokopie. Eveneens blijkt uit de informatie in de map 'landeninformatie' in het administratief dossier dat corruptie in India wijdverbreid is, dat aldaar op grote schaal wordt gefraudeerd met documenten zoals het neergelegde stuk en dat zulke documenten aldaar eenvoudigweg illegaal en tegen betaling kunnen worden verkregen. Zo al aangenomen zou kunnen worden dat het stuk enige bewijswaarde heeft en dat de identiteitsgegevens die hierop vermeld staan verzoekers werkelijke identiteitsgegevens zouden zijn, dan nog dient overigens te worden vastgesteld dat hiermee enkel het leugenachtige en bedrieglijke karakter van verzoekers initiële gezegden en het gebrek aan een afdoende verklaring dienaangaande wordt benadrukt.

In de bestreden beslissing wordt daarenboven met recht gemotiveerd:

“Ten tweede diende u pas uiterst laattijdig een verzoek om internationale bescherming in. U verklaarde immers al in april 2017 in België aangekomen te zijn. U zou daarop naar Polen gegaan zijn, omdat u vernomen zou hebben dat u daar makkelijk aan documenten kon geraken. Negen maanden later en een desillusie rijker zou u dan vanuit Polen teruggekeerd zijn naar België. U diende in België echter geen verzoek om internationale bescherming in, niet bij uw eerste passage, noch spontaan na uw terugkeer. In Polen diende u evenmin een dergelijk verzoek om internationale bescherming in. De vaststelling dat u pas een verzoek om internationale bescherming indiende nadat u was opgepakt en naar het gesloten centrum was overgebracht, ondermijnt uw geloofwaardigheid dan ook absoluut. Dergelijke houding kan immers moeilijk in overeenstemming worden gebracht met het hebben van een vrees in de zin van de Vluchtelingenconventie of van een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming. Van iemand die beweert zo'n vrees te hebben en stelt daarom zijn land te zijn ontvlucht, kan redelijkerwijs verwacht worden dat hij zo snel mogelijk en althans binnen een redelijke termijn deze beschermingsmodaliteiten aangrijpt. Dat u hier meer dan een jaar mee wachtte alvorens in april 2018, nadat u werd opgesloten in het gesloten centrum te Merksplas, een verzoek om internationale bescherming in te dienen, wijst er op dat u weinig belang hechtte aan het verkrijgen van deze internationale bescherming. Het heeft er dan ook alle schijn van weg dat u alle mogelijke middelen aanwendt om hier te kunnen blijven, meer dan dat u een oprechte vraag indiende tot het verkrijgen van internationale bescherming.”

Verzoeker voert ter weerlegging van deze motieven niet één concreet en dienstig argument aan. Dat hij al die tijd niet van het bestaan van een procedure om internationale bescherming te verkrijgen zou hebben geweten, kan bezwaarlijk ernstig worden genomen. Redelijkerwijze kan in deze immers worden aangenomen dat een verzoeker om internationale bescherming, die beweert zijn land te zijn ontvlucht vanwege een gegronde vrees voor vervolging en een dringende nood te hebben aan internationale bescherming, onmiddellijk bij aankomst in Europa of kort daarna, van wanneer hij daartoe de kans heeft, zich zou informeren over de mogelijkheden om bescherming te verkrijgen en bijgevolg na geringe tijd een verzoek om internationale bescherming zou indienen. Dat verzoeker naliel dit te doen en dermate lang talmde alvorens zich terdege te informeren en zulk verzoek in te dienen, getuigt niet van een ernstige en oprechte nood aan internationale bescherming in zijn hoofde.

Dat verzoeker dermate leugenachtige verklaringen aflegde over zijn identiteit, geboortedatum en reisweg en na aankomst in Europa dusdanig lang wachtte alvorens een verzoek om internationale bescherming in te dienen, doet op zich reeds op fundamentele wijze afbreuk aan de algehele geloofwaardigheid van zijn verklaringen.

Omtrent verzoekers voorgehouden, concrete asielmotieven, wordt in de bestreden beslissing daarenboven terecht gesteld:

“Zo had u op de vragenlijst van het CGVS, dewelke u bij de DVZ invulde met een tolk die het Punjabi machtig is, aangegeven dat het grondconflict dat uw familie had met de familie van K.S. (...) al gaande is sinds 2009 (zie CGVS Vragenlijst, pt.3.5). Tijdens uw persoonlijk onderhoud met het CGVS gaf u dan weer aan dat K.S. (...) jullie grond al in 2007 zou hebben ingenomen (zie CGVS, p.12). Hierop gewezen, trachtte u zich nog te redden door te stellen dat het probleem begon in 2007 en uw vader klacht indiende in 2009 (zie CGVS, p.13). Deze ‘uitleg’ overtuigt echter allerminst. Temeer u op de vragenlijst expliciet had aangegeven dat het dispuut in 2009 begon, waarna u verduidelijkte dat ze een stuk grond hadden afgenomen (zie CGVS Vragenlijst, pt.3.5). U verklaarde zich na afloop van het invullen van deze vragenlijst overigens akkoord met de weergave ervan, en meldde aan het CGVS ook geen problemen in dit verband (zie CGVS, p.2).”

Verzoeker slaagt er niet in afbreuk te doen aan deze motieven. Uit de verklaringen waarnaar met recht wordt verwezen in voormelde motivering blijkt duidelijk dat verzoeker in de vragenlijst over het grondconflict spontaan aangaf: *“Het dispuut is reeds gaande sinds 2009”*. Bij het CGVS beweerde hij echter dat het dispuut reeds sedert 2007 gaande was. Dat of op welke wijze deze vaststelling te wijten zou zijn aan een selectieve lezing van zijn verklaringen kan, nu beide verklaringen duidelijk betrekking hadden op de aanvang van het gronddispuut, niet worden aangenomen.

Eveneens wordt in de bestreden beslissing met recht gemotiveerd als volgt:

“Verder had u op deze vragenlijst ook aangegeven dat u in India twee keer gearresteerd zou zijn omwille van dit conflict (zie CGVS Vragenlijst, pt.3.1). Tijdens uw persoonlijk onderhoud op het CGVS verklaarde u dan weer dat u nooit werd gearresteerd. Gewezen op uw eerdere verklaringen, herhaalde u slechts dat u enkel twee keer naar het politiekantoor zou zijn gegaan voor de klacht, maar bevestigde nooit te zijn gearresteerd (zie CGVS, p.17).”

Verzoeker slaagt er niet in om deze motieven te ontcrachten. Dat zijn verklaringen in de vragenlijst door een vergissing of door verwarring verkeerd zouden zijn geïnterpreteerd, mist iedere feitelijke grondslag en kan geleet op de duidelijke aard van zowel de vraagstelling als zijn antwoord in de vragenlijst niet worden aangenomen. Wanneer aan verzoeker in de vragenlijst werd gevraagd: *“Bent u gearresteerd geweest? Hebt u in de gevangenis gezeten (zowel een hechtenis voor korte tijd in een cel in b.v. een politiekantoor als een opsluiting voor iets langere tijd in een gevangenis of kamp)? Welke periode?”*, antwoordde verzoeker immers in niet mis te verstane bewoordingen: *“Ik werd in India 2 keer gearresteerd. Ik werd beide keren opgesloten gedurende enkele uren en nadien vrijgelaten. De reden van mijn arrestaties was een dispuut over een stuk land”* (administratief dossier, vragenlijst, nr.3.1.). Zoals terecht wordt aangegeven in de voormelde motivering, is dit kennelijk in strijd met verzoekers latere verklaringen tijdens het persoonlijk onderhoud bij het CGVS.

Tevens wordt in de bestreden beslissing terecht gesteld:

“Voorts had u bij de DVZ nog laten optekenen dat u tot aan uw vertrek uit India in maart 2017 in uw dorp zou hebben gewoond (zie DVZ Verklaring, pt.10). Tijdens het persoonlijk onderhoud op het CGVS verklaarde u dan weer dat u zich nog één of twee maanden schuil zou hebben gehouden in een huis van een tante, in een dorp op ongeveer 35 kilometer van uw dorp (zie CGVS, p.5). Het is op zijn minst erg bevreemdend dat u eerder een dergelijke memorabele periode uit uw vluchtrelaas onvermeld liet.”

Verzoeker voert ter weerlegging van deze motieven geen dienstige argumenten aan. Dat hij zijn onderduikadres niet als woonplaats beschouwde, kan zijn gezegden bij de DVZ immers niet verklaren. Aldaar gaf hij niet enkel aan dat zijn adres in zijn geboortedorp zijn laatste adres was toch stelde hij eveneens dat hij aldaar verbleef van aan zijn geboorte tot in maart 2017, het moment van zijn vertrek uit India (administratief dossier, verklaring DVZ, nr.10).

Verder wordt in de bestreden beslissing met reden aangegeven:

“U legde ook geen enkel ander overtuigend bewijs neer van de door u aangehaalde problemen. U legde wel twee foto's neer, naar eigen zeggen van uw verwondingen na een aanval van uw vijanden. Deze foto's kunnen bovenstaande vaststellingen echter niet weerleggen. Ze geven immers geen enkel uitsluitsel over het tijdstip, de plaats en de omstandigheden waarin ze werden genomen. Verder is het opmerkelijk dat u, die verklaarde ook maandenlang in het ziekenhuis te hebben verbleven, ook hiervan geen enkel begin van bewijs kon neerleggen”.

Verzoeker voer ter weerlegging van deze motieven geen dienstige argumenten aan. De vaststellingen inzake de foto's laat hij onverlet. Bijkomend kan ten aanzien van deze foto's worden opgemerkt dat zij slechts een momentopname bevatten, eenvoudigweg in scene kunnen zijn gezet en kunnen worden gemanipuleerd.

Waar verzoeker als bijlage bij het verzoekschrift alsnog een attest neerlegt om zijn ziekenhuisverblijf te staven, dient te worden vastgesteld dat aan dit attest niet de minste bewijswaarde kan worden gehecht. Vooreerst blijkt dat dit attest, ondanks dat het een ziekenhuisverblijf in 2016 zou moeten aantonen, slechts werd opgesteld op 16 mei 2018. Aldus vertoont dit attest een kennelijk gesolliciteerd karakter. Verder is het opmerkelijk dat verzoeker het nodig achtte zulk nieuw attest op te laten maken aangezien hij bij het CGVS op 2 mei 2018 verklaarde dat hij in India reeds over een medisch rapport beschikte (administratief dossier, persoonlijk onderhoud CGVS, p.3). Daarenboven strookt de inhoud van het neergelegde attest niet met verzoekers verklaringen. Verzoeker gaf eerder meermaals eenduidig aan dat hij twee maanden in het ziekenhuis zou hebben verbleven. Daarna moest hij thuis nog vier maanden herstellen (*ibid.*, p.10-11). Blijkens het attest zou hij echter slechts gedurende een maand en tien dagen in het ziekenhuis hebben verbleven. Bovendien zou hij nadien nog gedurende zeven maanden zijn behandeld voor zijn verwondingen. Verder blijkt dat het attest in kwestie slechts wordt bijgebracht in de vorm van een makkelijk manipuleerbare kopie. Voorts blijkt uit de informatie in de map 'landeninformatie' in het administratief dossier dat corruptie in India wijdverbreid is, dat aldaar op grote schaal wordt gefraudeerd met documenten zoals het neergelegde stuk en dat zulke documenten aldaar eenvoudigweg illegaal en tegen betaling kunnen worden verkregen.

Het voorgaande klemt nog des te meer nu in de bestreden beslissing terecht wordt gesteld:

“Wat betreft het juridische geschil tussen uw familie en uw tegenstanders kunnen volgende vaststellingen gemaakt worden.

Primo verklaarde u dat uw vader zelf de klacht die hij tegen K.S. (...) zou hebben ingediend, heeft ingetrokken. Dit naar eigen zeggen omdat de procedure lang aansleepte, veel geld kostte en niets had opgeleverd (zie CGVS, pp.10-11). Dit betreft echter een loutere bewering van uw kant. U legde wel een kopie van juridisch document neer, dat dit volgens uw verklaringen zou moeten staven. Het CGVS dient echter vast te stellen dat het dit allerm minst doet. Het document dat u neerlegde betreft immers een vonnis van een rechtbank in een zaak die K.S. (...) tegen onder andere uw vader zou hebben

aangespannen. De vaststelling dat u niet eens weet welk document u neerlegt, wijst op een ernstige desinteresse, die de geloofwaardigheid van de door u aangehaalde problemen verder ondermijnt. Verder blijkt uit het document dat uw vader, net als de andere beschuldigen, in deze zaak zou zijn vrijgesproken. Wat er ook van zij, u legde geen enkel begin van bewijs neer van de zaak die uw vader tegen K.S. (...) zou hebben ingediend, dewelke volgens uw verklaringen nochtans jarenlang had aangesleept.”

Verzoeker slaagt er niet in afbreuk te doen aan deze motivering. Hij beperkt zich immers tot een loutere ontkenning van de vaststelling dat zijn onwetendheid omtrent het document dat hij zelf neerlegde ter staving van zijn verzoek om internationale bescherming getuigt van een frappant gebrek aan interesse en afbreuk doet aan de ernst en de geloofwaardigheid van zijn vermeende nood aan bescherming. Hiermee doet hij aan de voormelde, pertinente en terechte vaststellingen omtrent het neergelegde document hoegenaamd geen afbreuk.

Voor het overige laat verzoeker de bestreden beslissing volledig onverlet waar gemotiveerd wordt:

“Secundo verklaarde u dat u zelf naar de politie gegaan zou zijn naar aanleiding van de twee incidenten met de neven en kompanen van K.S. (...). De politie zou echter niets hebben gedaan. U was echter niet éénduidig in uw verklaringen. Zo gaf u in eerste instantie aan dat er wel degelijk een politierapport was over het eerste incident (2016). Hiernaar gevraagd, gaf u plots aan dat de politie geen FIR (First Information Report) had willen opstellen (zie CGVS, p.14). Wat betreft het tweede incident (2017), gaf u eveneens aan dat u een officiële klacht indiende. U zou echter geen bewijs hebben gehad en de tegenpartij zou de feiten ontkend hebben, waarop er verder niets mee gebeurde. Opnieuw gevraagd naar enig bewijs, bleek u opmerkelijk genoeg niet te weten of u er eigenlijk iets van bewijs van had. U gaf daarop nog aan dat u niet wist dat u al die zaken bij moest houden, anders had u wel een dossier gemaakt voor uw vertrek (zie CGVS, p.15). Dat u effectief dergelijke klachten heeft ingediend, kan dan ook al ernstig betwijfeld worden. Mocht dat weliswaar het geval zijn, legt u er in elk geval geen enkel bewijs van neer. Dat er met een eventuele klacht niets gedaan werd, kan overigens aan tal van redenen te wijten zijn, e.g. gebrek aan bewijzen, gebrek aan getuigen, onderzoek is nog lopende, ... en volstaat dan ook niet om te besluiten dat uw eigen autoriteiten onwillig en/of onkundig zijn u te beschermen.

In dit verband kan ook opgemerkt worden dat India door de Belgische autoriteiten beschouwd wordt als een veilig land van herkomst. Een land van herkomst wordt als veilig beschouwd wanneer op basis van de rechtstoestand, de toepassing van de rechtsvoorschriften in een democratisch stelsel en de algemene politieke omstandigheden kan worden aangetoond dat er algemeen gezien en op duurzame wijze geen sprake is van vervolging in de zin van het internationaal Verdrag betreffende de status van vluchtelingen, ondertekend te Genève op 28 juli 1951, zoals bepaald in artikel 48/3 of dat er geen zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat de verzoeker om internationale bescherming een reëel risico loopt op het lijden van ernstige schade, zoals bepaald in artikel 48/4. Bij KB van 17 december 2017 werd India vastgesteld als veilig land van herkomst.

Volledigheidshalve merkt het CGVS hierbij op dat u na afloop van uw persoonlijk onderhoud nog enkele kopies van juridische documenten neerlegde. Deze documenten zijn echter niet vergezeld van een voor eensluidend verklaarde vertaling, noch van enige verdere verduidelijking van uw kant. Mocht het hier gaan om documenten in verband met uw persoonlijke problemen, wijst het CGVS er op dat aan voorgelegde documenten slechts bewijswaarde kan worden toegekend wanneer ze worden voorgelegd ter ondersteuning van geloofwaardige, coherente en plausibele verklaringen, wat in casu absoluut niet het geval is. Daarnaast betreft het hier slechts kopijen, dewelke op zich weinig bewijswaarde hebben gezien ze makkelijk aan te passen zijn. Verder verwijst het CGVS naar informatie, toegevoegd aan uw administratieve dossier, waaruit blijkt dat in India gemakkelijk valse en/of vervalste documenten kunnen worden verkregen.

Ofschoon het CGVS op basis van uw verklaringen oordeelt dat u geen vrees kunt aantonen bij terugkeer naar India, kan in het algemeen gesteld worden dat er bovendien geen redenen zijn waarom u zich niet in een andere regio van India kan vestigen.”

Deze motieven vinden steun in het administratief dossier, zijn pertinent en terecht en blijven, gezien verzoeker deze niet aanvecht, onverminderd overeind.

De algemene informatie bij het verzoekschrift is tot slot niet van zulke aard dat zij aan het voorgaande afbreuk kan doen. Deze informatie heeft geen betrekking op verzoekers concrete persoon en problemen. Dergelijke algemene informatie kan geheel niet volstaan om aan te tonen dat verzoeker bij een terugkeer naar zijn land van herkomst daadwerkelijk dreigt te worden gevisieerd of vervolgd. Verzoeker dient zulks *in concreto* aannemelijk te maken en blijft hier, gelet op het voorgaande, schromelijk in gebreke.

Gelet op het voorgaande wordt in de bestreden beslissing met recht besloten als volgt:

“U bent er niet in geslaagd het bestaan van een gegronde vrees voor vervolging, zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie, dan wel van een reëel risico op het lijden van ernstige schade, zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming, aan te tonen. De vluchtelingenstatus noch de subsidiaire beschermingsstatus kan u worden toegekend.

Uit hetgeen voorafgaat wordt u de internationale bescherming geweigerd. U heeft met name geen substantiële redenen opgegeven om uw land van herkomst in uw specifieke omstandigheden niet te beschouwen als een veilig land van herkomst ten aanzien van de vraag of u voor erkenning als persoon die internationale bescherming geniet in aanmerking komt. Het feit dat u afkomstig bent uit een veilig land van herkomst staat vast. Rekening houdende met de procedurele waarborgen die gepaard gaan met de aanwijzing van een land als veilig land van herkomst en de evaluatie die voorafgaat aan deze aanwijzing, beschouw ik uw verzoek om internationale bescherming als kennelijk ongegrond, in toepassing van artikel 57/6/1, § 2 van de Vreemdelingenwet.”

3.4. In acht genomen hetgeen voorafgaat, kan niet worden aangenomen dat verzoeker een gegronde vrees voor vervolging koestert in de zin van artikel 1 van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951, zoals bepaald in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet.

3.5. Verzoeker toont gelet op het voormelde evenmin aan dat in zijn hoofde zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat hij bij een terugkeer naar zijn land en regio van herkomst een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2 van de Vreemdelingenwet.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op één juni tweeduizend achttien door:

dhr. J. BIEBAUT,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. R. VAN DAMME,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

R. VAN DAMME

J. BIEBAUT